

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙΣ

Πῶ ! πῶ ! οἰκονομίαις 'στοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα !
 γι' αὐταῖς τῶν βουλευτῶν μας βραχνιάζει τὸ λαρύγγι,
 ὅλοι φωνάζουν τώρα γιὰ τὴν Οἰκονομία,
 καὶ σφίγγονται νὰ βγάλουν κι' ἀπὸ τὴ μυῖγα ξύγγι.
 Κι' ἀφοῦ 'στὴ μέση ὅλοι προβάλλουν οἰκονόμοι,
 κι' ἐγὼ λοιπὸν προτείνω τὴν ἰδική μου γνώμη.

Καὶ πρῶτον πάντων πρέπει 'στοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
 τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο πεντάρα νὰ μὴ δίνη,
 καὶ ὅποιος ῥητορεύει γιὰ κύματα κι' ἀέρας,
 χωρὶς βουλευτικὴ παντοτεινὰ νὰ μείνῃ.
 Γιὰ κάθε πέντε λέξεις καὶ φόρος μιὰ πεντάρα,
 'στοῦ **Ἡμετέρου** μόνο νὰ βάλλουν μιὰ δεκάρα.

Ἀφοῦ καὶ 'στὴν Ἀγγλία οἱ ῥήτορες πληρόνουν,
 γιατί ἐδῶ 'στὸ κράτος τῶν λόγων καὶ τῆς λίμης,
 οἱ ῥήτορες μὲ λόγια παχειὰ νὰ μᾶς φουσκώνουν,
 χωρὶς νὰ δίνουν καὶ γιὰ τὴν ὑπομονή μας ;
 Φόρος λοιπὸν, νὰ παύσῃ τῶν λόγων ἡ μανία,
 καὶ ὅπου 'λίγα λόγια, ἐκεῖ κι' οἰκονομία.

Νὰ παύσουν ν' ἀνεβαίνουν τῶν ὑπουργῶν τῆς σκέλαις,
 κανένα γιὰ ρουσφέτια νὰ μὴν ἀκολουθοῦν,
 καὶ πρὶν ἀκόμη εὑρουν οἰκονομίαις ἄλλαις,
 ἐκεῖνοι πρῶτοι πρέπει νὰ οἰκονομηθοῦν.
 Κι' ἂν θέλουν νὰ γίνῃ σωστὴ οἰκονομία,
 ὅσο 'μποροῦν νὰ στέκουν μακριὰ ἀπὸ Ταμεῖα.

Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι μὲ χέρια σταυρωμένα
 λουρὲ νὰ μὴ ζητοῦμε τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου,
 ν' ἀφίνουμε 'στὴν πάντα καὶ κάποτε τὴν πένα,
 καὶ ὅλη τὴ σοφία τοῦ Πανεπιστημίου.
 Νὰ γίνεταί καὶ κάπου κανένας μας τσοπάνης,
 νὰ ἡσυχάσῃ 'λίγο κι' ὁ κύριος Βλαχάνης.

Πρὸ πάντων δὲ νὰ λείψῃ ἡ κλεφτουριά ἡ τόση,
 ποὺ μέσα 'στὴν Ἑλλάδα γλεντᾷ καὶ βασιλεύει·
 καμμιά οἰκονομία ποτὲ δὲν θὰ μᾶς σώσῃ,
 ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἔθνος τὸν ἑαυτοῦ του κλέβει.
 Πῶς θέτε τὰ Ταμεῖα τοῦ κράτους νὰ πληθύνουν,
 ἀφοῦ τῶν Πανελλήνων τὰ χέρια δὲν τ' ἀφίνουν ;

Αὐτὰ κι' ἐγὼ τὰ 'λίγα σὰν Ἕλληνας προτείνω,
 κι' αὐτὰ βεβαίως εἶναι σαχλὰ καὶ τετριμμένα,
 ἀλλ' ἂν δὲν σᾶς ἀρέσουν, λεπτό γι' αὐτὸ δὲν δίνω . . .
 Σᾶς λέγω ὅμως πάλι καὶ λέγω ὀλοένα,
 πῶς ἂν δὲν συνειθίσουν τὰ χέρια νὰ μὴ κλέβουν,
 γιὰ τῆς οἰκονομίας τοῦ κακοῦ ῥητορεύουν.

Σουρῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Λαμπρότατος ἥλιος ἐπὶ ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα τῆς
 κρεωφάγου, ἥτις κλείει τὰς Ἀπόκρεω, τυπικῶς ἐννοεῖται.

47

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

47

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ὡς ἀριθ. 446)

Τέλος αἱ διατυπώσεις αὐταὶ διήρκεσαν ἡμέρας τινάς, καθ' ἃς
 ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς ἐπεμελήθησαν τὰς πληγὰς των, ἀπο-
 λαύσαντες τῆς προθύμου τῶν κατοίκων συνδρομῆς. Καὶ μετὰ
 τοῦτο τοῖς ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία καὶ ἀπέπλευσαν ἐκ Πάμ-
 μου. Ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀντιπνοίας τῶν ἀνέμων ὁ διάπλους,
 διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν ἐν Πάτμῳ διαμονὴν του, ἐφρόντισε νὰ πλη-
 ροφορηθῇ, ἂν καὶ μετὰ σπαρχμοῦ καρδίας, πολλὰ περὶ
 τῆς Αὐγούστας. Ἐγνώρισε τὸν ἀδελφὸν Νεεμίαν, ὅστις τὸν
 ὑπηρετεῖ, ἐγνώρισε καὶ τὸν ἀββᾶν Ἀμμοῦν, ὅστις τὸν ἐξω-
 μολογεῖ. Ἐμαθε παρὰ τοῦ πρώτου περὶ τῆς φυσικῆς νόσου,
 ἥτις τὴν κατεῖχε, καὶ παρὰ τοῦ δευτέρου, περὶ τῆς ἠθικῆς

νόσου, ἥτις τὴν ἐδασάνιζεν. Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης δὲν πα-
 ρέστη εἰς τοὺς δύο τούτους μοναχοὺς ὡς πρῶτον σύζυγος,
 ἀλλ' ὡς μεμαχρισμένος συγγενὴς τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ
 οὕτως ἀμφότεροι δὲν ἐδυσπίστησαν πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ εἶ-
 πον μέγα μέρος τῆς ἀπάσης ἀληθείας. Ὁ ἀββᾶς Ἀμμοῦν
 ἐδήλωσε διαρρήδην ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἔπασχεν ὑπὸ σφοδρ-
 τάτης μανίας, καὶ ἦτο τὸ παίγνιον τοῦ πονηροτάτου καὶ
 θραυστάτου τῶν δαιμόνων τῆς κολάσεως, ὅστις μὴ εὗρισκων
 φορτὴν ἵνα βόσκη ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, συνέτριψε τὰς πύλας
 τῆς εἰρήτης του καὶ ἀνῆλθέτην ἀποφασιστικῶς εἰς τὸν πα-
 ρόντα κόσμον, ὅπως εὖρη κταφύγιον εἰς σῶμα γυναικὸς τι-
 νος, διότι ἐν τοῖς τοιούτοις, κατὰ τὸν ἀββᾶν Ἀμμοῦν, κα-
 τοικοῦσιν ἀνέτως ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν πονηρῶν δαιμόνων.
 Ὅσον διὰ τὸν ἀδελφὸν Νεεμίαν, ἐσταυροκοκεῖτο ἐξ αὐτο-
 μάτου κινήματος, ὁσάκις ἐνθυμεῖτο τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥς
 ὁμοίαν οὐδεμίαν ἄλλην εἶχεν ἰδεῖ ποτε. Οὗτος διηγήθη πρὸς
 τὸν Ἰωάννην Βενδίκην ὅτι νύκτα τινὰ, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ
 κελλίῳ του, εἶδε παράδοξον ὄπτασιον. Τῷ ἐφάνη ὅτι εὗρι-
 σκετο ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐ-
 αγγελιστοῦ, καὶ προσήχετο καθ' ἑαυτὸν εὐλαβῶς, χωρὶς ν'
 ἀκούηται ἡ φωνή του. Αἶφνης ἐπὶ τοῦ ἐνώπιόν του τοίχου,
 ἐφ' οὗ ἦτο ἐξωγραφημένος ὁ Ἄδης, ἐν μορφῇ ἀδδηπάγου
 θηρίου καταβιβρώσκοντος τὰς εἰς τὸ ἀνοικτὸν στόμα του
 ριπτομένας ἀμαρτωλοὺς ψυχὰς, βλέπει ὅτι τοῦ θηρίου ἡ
 μορφή μετεβλήθη ἐξαίφνης, ἐγένετο ἄνθρωπος, ἔχων ὄψιν ὡ-

Καί ἐνταῦθα, θερμοκρασία μεθυστική, ἤν καί ἐν Ἀθήναις ἐτι θά ἐποθεῖτε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ἀνευ τῆς ἐπαράτου κόνεως ἥτις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς γενικῆς εὐθυμίας αὐτοσε σὰς κάμνει νὰ καταρᾶσθε καὶ δημάρχους καὶ κυβερνήσεις, κύνήσαν τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τοῦ πλήθους εἰς τὰς πολυειδεῖς διασκέδασεις αἵτινες τὸ προσ- κάλουν.

*
* *

Ἱπποδρόμια

Τὰ ἱπποδρόμια εἰς Autuil, Saint Ouen, κλπ. τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Τρίτην ἑκατοντάδας χιλιάδων θεατῶν εἶχον προσελκύσει. Εἶναι διασκέδασις ἥτις κινεῖ λίαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παρισίου, διότι συνενεῖ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν δύο ἱερωτέρων τοῦ αἰσθημάτων, τῆς τέρψεως καὶ τοῦ συμφέροντος.

Τὸ Jockey Club, τὸ Cirque καὶ ἑτεροι τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἐφημερίδες, ἐν αἷς ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτοτάταις λεπτομερεῖαις ἐξετίθεντο ἡ ἱστορία, τὰ προτερήματα, αἱ ἀρεταί, τὰ ἐλαττώματα τῶν μελλόντων νὰ διαγωνισθῶσιν ἵππων, μετ' ἀπλήστου προσοχῆς ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ τοῦ ἀπείρου τούτου πλήθους μεταξὺ τοῦ ὁποίου στοιχήματα ἄπειρα διήγειρον παλιούς εἰς ἀπόστασιν ἀντιληπτούς. Ὀλόκληρον τὸ εὐρὺ πεδῖον ἦτο πεπληρωμένον καὶ αἱ ὥραϊκι Παρισίνοι καθ' ὁμάδας ἐν σχήματι δροσερῶν ἀνθοδεσμῶν προυκάλουν τὴν ἀπορρόφησιν τοῦ εὐδούς ἀρώματος, ὅπερ διέχεον περίξ των.

Ἀλλὰ, πράγμα περίεργον, ὁ Παρισινὸς δι' ἃν ἡ γυνὴ ἀποτελεῖ τὸν Παράδεισον, τὰ 10 τῆς ὑπάρξεώς του, ἥτις συγκεντροὶ ὅλους τοὺς πόθους του, τὰ αἰσθημάτων του, τὰς ἰδέας του, τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπῆξιον καὶ ἐνὸς βλέμματός ἐπέραστον καλλονὴν, καὶ αἱ σφριγῶσαι δορυάδες τῶν Παρισινῶν βουλευτῶν ὥρελλον τὴν ἡμέραν ταύτην νὰ παραχωρήσωσι τὰς ἐπὶ τῆς λατρείας ἀξιώσεις των εἰς τοὺς ὑπερπράγους ἵππους τῶν λειμῶνων τῶν Βερσαλλιῶν καὶ τοῦ

Σαιντ Κλοῦδ. Ὀλόκληρον τὸ πλήθος τοῦτο ἀγωνιᾷ καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ διερχομένου διὰ κινήσεων, χειρονομιών, κραυγῶν, αἵτινες τὸ περὶ τοῦ ἱπποδρομίου στάδιον μεταβάλλουσιν εἰς ἕτερον πύργον τοῦ Βαβέλ. 150 λουδοβίγια διὰ τὸν Ambassador, φωνάζει προγὰστωρ τραπεζίτης. 300 διὰ τὸν Μποῦμ ἀπαντᾷ νεαρὸ μαρκήσιος, τελῶν τὴν εἰσοδὸν τοῦ εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Ἑλδερ καὶ τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος. 2 λουδοβίγια καὶ δι' ἐμὲ, ἀναφωνεῖ πτωχὸς ὑπαλληλίσκος διὰ τὸν Laurel Leaf εἰς πλησίον τοῦ ἀγορεύοντα ἱπογνώστην, ὅστις ἀπαριθμεῖ μὲ στόμφον Γυμνασιάρχου ἐπαρχιακοῦ τῆς Ἑλλάδος Γυμνασίου, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἵππου.

Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οὗς ὁ πόθος πλουτισμοῦ ἀνευ κόπων καὶ μεριμνῶν συγκεντροὶ, ὅπου τοιούτου εἶδους μεταλλεῖα ἀνασκάπτονται, τετραγυμένον, ἀνυπόμονοι, πνευστιῶντες, ἀναμένουσιν ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τελευταίου πεντοφράγκου των ἢ τὴν ἀρρητον ἡδονὴν μεθυστικοῦ χρυσοῦ.

Ἐν τοῖς ἱπποδρομίαις τούτοις συμβαίνει ὅτι καὶ ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ. Ὑπάρχουσι καὶ ἐν τῷ πλήθει τούτῳ τῶν εἰκῇ παικτῶν, παῖκται οἵτινες διὰ χιλιάδων ἴσως φράγκων ἀγοράσαντες πικρὰν πείραν, ἐκ τῶν προτέρων εἰσι κατὰ τὰ 9[10 βέβαιοι περὶ τοῦ κερδίσοντος ἵππου οὐ διὰ πρακτόρων ἐπιτηδείων κατερθῶσι νὰ μειώσι τὴν ἀξίαν, ἀπομακρύνοντες πάντα θέλοντα νὰ δοκιμάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν τύχην του. Καὶ οὕτω εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος παρίστασθε μάρτυρες τοῦ κομικοῦ φαινομένου τῆς καταισχύνης ἵππων ὑπὲρ ὧν, ὡς ἐτέρων Πηγᾶσων κριθέντων, χιλιάδες λουδοβίγια διετέθησαν ὑπὸ ἀπείρων ἀδῶν παικτῶν, πεισθέντων εἰς τὰς συστάσεις ἀργυρωνήτων ἐφημερίδων ἢ κηρύκων, ὑφ' ἐτέρων οἵτινες ἐχαρκτηρίσθησαν ἐν ἀρχῇ ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαμνώντος καὶ ὧν ἡ ἐν τῷ σταδίῳ εἰσοδος ἐχαιρετίσθη διὰ συριγμῶν καὶ χλευαστικῶν γελώτων.

ραίας ἀλλὰ κολασμένης γυναικός, ἥς οἱ χαρακτῆρες ὁμοί- ζον ἐκπληκτικῶς μετὰ τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην. Τὸ στόμα ἐκείνο, ὅπερ ἀπέδυσε πᾶν τὸ εἶδεχθῆς καὶ θηριώδες καὶ ἔγεινεν ὥραϊον στόμα νέας γυναικός, ἔπαυσε πλέον νὰ ἀδηφαγῇ, δὲν κατεδρόχιζεν ἀμαρτωλοὺς πλέον, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐξήκει, ἐξήκει ἀδιαλείπτως. Καὶ δὲν ἐξήκει ἀνθρώπους, ἀλλὰ (καὶ τοῦτο ἐξέπληξε τὸν Νεεμίαν, κατανοήσαντα μετὰ τρόμου ὅτι ἐν τῷ Ἀδῇ οἱ ἀμαρτωλοὶ μεταμορφοῦνται εἰς δαίμονας) ἀλλ' ἐξήκει δαίμονας. Δαίμονας δυσμόρους, ἔχοντα κέρατα καὶ οὐράς, καὶ ὁμοιάζοντες μετὰ διάφορα ζῶα. Καὶ ἡ ὁπτασία αὕτη συνετέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὸ νὰ παλλᾷ τὸν ἀδελφὸν Νεεμίαν ἀπὸ τῆς ἐπηρεῖας τοῦ δαίμονος τῆς λαγνείας (δαίμονος λίαν κραταιοῦ καὶ ἐπικινδύνου, ὅστις εἶχε τοσαύτην κερᾶτων πληθύν, ὥστε δύναται νὰ κερατίζῃ σχεδὸν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα)· διότι ἐκτοτε καὶ τοῦτο, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁπτασίας, ἦτο παραδοξότερον ἢ ἡ ὁπτασία αὕτη καθ' αὐτήν, δὲν ἔβλεπε πλέον τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην ὑπὸ τὴν περικαλλῇ καὶ λίαν ἐλκυστικὴν αὐτῆς μορφήν, ἀλλὰ τῷ ἐφάνετο ὡς γραῦς δυσειδής καὶ ἔχουσα ρυτίδας. Ὅθεν διὰ τοῦ ὑπὲρ φύσιν τούτου θαύματος ἡλευθερώθη ἐσκαί ἀπὸ τῶν ἐπιπορευμάτων τοῦ πονηροῦ καὶ ἀκαθάρτου δαίμονος. Καὶ κατέστη τοῦ λοιποῦ ἱκανὸς ὥπως ὑπηρετῇ ἐκ φιλάνθρωπίας τὴν δυστυχῇ ταύτην καὶ ἀποπλανημένην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἀμαρτωλήν, χάριν παρρησίας τοῦ προσκαίρου σώματος, καὶ χωρὶς νὰ

ὑπόκειται εἰς τοὺς κινδύνους τοὺς ἀδιακώπως πολιορκου- τας τὸ πῆλινον τοῦτο σκεῦος, μηδὲ νὰ φοβῆται τὰς παγίδας, ἃς ὁ ἄγγελος Σατὰν ἔχει στήσει εἰς τὰ βήματα τῶν ἀναχωρητῶν τοῦ ματαίου τούτου κόσμου.

Ταύτας τὰς πληροφορίας ἡδυνήθη νὰ λάβῃ ὁ Ἰω. Βενδί- κης ἐν καιρῷ τῆς ἐν Πάτρῳ διαμονῆς αὐτοῦ. Τέλος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς νήσου ταύτης καὶ ἦλθε μετὰ τὴν καρδίαν συντετριμμένην εἰς Νάξον, ὅπου εὕρισκετο ἡ ἑπαυλις ἐκείνη, ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἣν εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ μὴ ἐπανίδῃ. Καὶ ὅμως ὦ! πεπρωμένον! Ὁ νυκτερινὸς ἐκεῖνος πλοῦς τῆς γυναικός, ἣν ἀπῆντησεν ἄμει ἀποβίβασθαι, ὁ ἀπίθανος, ὁ φοβερός, ὁ σκότιος ἐκεῖνος πλοῦς, ὠδήγησε τὸ βῆμά του ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ. Διότι ἡ ἑπαυλις ἐκεῖτο ἀντικρὺ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ἔστη κατασκοπεύων τὴν κίνησιν τῆς λέμβου, ἐν ᾗ εὕρισκετο ἡ Αὐγούστα. Καὶ εὕρισκοντο ἀντικρὺ ἀλλήλων οἱ τρεῖς οὗτοι μάρτυρες, οἵτινες ἐφάνοντο καταμαρτυροῦντες ἀλλήλων, ἃν καὶ ὁ εἰς ἦτο φύσει βωδός, οἱ δὲ δύο ἦσαν θέσει ἄφρωνοι· ἦτοι ἡ ἑπαυλις τοῦ Μούρχα, ὁ Μούρχας αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Μούρχα.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

Μάρτυς τοιούτου κωμικού τῇ ἀληθείᾳ θεάματος ἐγενόμην ἐν Auteuil τὴν Κυριακὴν. — Ἴππος τις, εἰς ὃν οὐδεὶς ἐδίδε προσοχὴν πλὴν ὀλίγων τινῶν εἰδυμένων κερδοσκοπῶν, σὺν τῷ βραδείῳ ὅπερ ἐκέρδισεν, ἠλάφρωσε κατὰ χιλιάδας εἰκοσφράγγων τὰ βαλάντια ἀπείρων θεατῶν, οἵτινες ἐβάσισαν τὴν καλὴν τὴν τύχην ἐπὶ τῶν φλεγομένων ρωθῶν καὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν νώτων δουκικοῦ ἵππου ἢ πριγκιπικοῦ. Καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ἡδύνασο νὰ ἀναγνώσῃς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀθλητικῆς, ἀπελπισίας, θλίψεως, μεταμελείας.

Τὰ ἵπποδρόμια ἀρχόμενα κατὰ τὴν 4 μ. μ. τελειοῦν εἰς τὰς 4. Οὐχὶ δὲ ὀλίγην περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸν βαρὺν Χ. α. χ. βραδείον κερδὴν παρὰ τοῦ ἵππου του, καὶ ὅπερ ἐπιδεικνύει εἰς τὰς αἰθούσας τῶν μεγάρων τῶν Champs Elysées καὶ τοῦ Boulevard Haussman, μεθ' ὑπερφηφείας ὡς τίτλον εὐγενείας καὶ αἰτίας ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα προπατορικά του σήματα. — Συνιστᾶται ἰδίᾳ καὶ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀριστοκράταις μας καὶ το νένον τοῦτο παράσημον.

* *

Αἱ Ἀπόκρεω ἐν Παρισίοις ἐορτάζονται ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν ταῖς οἰκίαις, ἐν τοῖς διαφοροῖς καφενείοις, ξενοδοχείοις καὶ ζυθοπωλείοις, ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ἰδίως ἐν τοῖς ἀπειραριθμοῖς δημοσίοις χοροῖς τῆς νυκτός.

Βλέπετε ὅτι πανηγυρίζονται καὶ ἐν Παρισίοις ὅπως καὶ ἀλλοτρίοι, καὶ διὰ τοὺς ξένους οἵτινες γνωρίζουσι τοὺς Παρισίους καὶ οἵτινες ἐγεύθησαν ὅλων τῶν θεληγμάτων τούτων, παρουσιάζουσιν ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρον ἢ αἱ ἀπόκρεω τῆς Ρώμης καὶ τῆς Βενετίας. Πράγμα ὅπερ ὠθεῖ εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἃς μετὰ γελῶτων οἴκτου ὑποδέχονται οἱ καλοὶ ἀπόγονοι τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ τοῦ Τριβολέτου, τοὺς διαφοροῦς ἀρθρογράφους τῶν ἐφημερίδων μετὰ πόνου ἀναμνησκόμενοι τῆς εὐδαίμονος παρελθούσης ἐποχῆς, καθ' ἣν ὅλοι καὶ ὅλοι αἱ διασκεδάσεις τῶν Παρισινῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας συνίσταντο εἰς τὴν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφορὰν παχυτάτου ἀνθοστεροῦ βόας, ἀναμνησκόμενοι τὸν Ἀπὸν τῶν Αἰγυπτίων, παρακολουθουμένου ὑπὸ τῶν ἐορτάζοντων πολιτῶν καὶ πολιτιδῶν, ἢ μετρημισμένων χαμινίων γελωτοποιούντων μίαν ἐκαστὴν σελίδα τῶν Παρισινῶν χρονικῶν, καὶ ἐπαναφερόντων ἐν τῇ ζωῇ διὰ τινος ὥρας, τὰς ἡρώνας τῶν Ἑλλαφίων ἀλσῶν τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ', τοὺς Γυῖζας καὶ Μονμερενῶ τῶν Ἑρρίκων Β' καὶ Γ'. τοὺς λοχίας τῆς Ριγέλλας καὶ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ραμπουίλιέ.

Αἱ Ἀπόκρεω ἀπέθανον, ἀναφωνεῖ ὁ Mirbeau, ἀγωνιστὴν, γράφει ὁ Magnier, εἰσὶ φθισικαί, μαρτανικαί, ἀναίμοι, ἐπιλέγει ὁ Emille Villemot. Καὶ ὁ Παρισινός, δι' ὃν αἱ Ἀπόκρεω ὑπῆρξαν, ὑπάρχουσι καὶ θὰ ὑπάρξωσι πάντοτε διηγεαίς, παρέχουσαι πάντοτε νέας ἐλκυστικώτερας διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις κατὰ γεωμετρικὴν ἀναλογίαν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ΧΧ'. αἰῶνος ὃν προσορτάζουσι, καὶ τὰ ἀφθονώτερα καὶ τελειότερα μέσα ἅτινα διαθέτουσι, ἀπαντᾷ παραπέμπων τοὺς Ἱερουσαλίμους εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, εἰς τοὺς διαφοροῦς στυλοβάτας, εἰς τοὺς ὄμους καὶ τὴν βᾶξιν πτωχῶν ἀέργων, εἰς τὰ λεωφορεῖα καὶ σιδηροδρόμους, εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς τὰ νοσοκομεῖα, εἰς τὰ ἐσωφρόσταντα ἐπὶ αὐτὰ τῶν κυριῶν, ἐν αἷς πολυάριθμα πομπωδέστατα προγράμματα κεχρωματισμένα, τὸν προκαλοῦσιν εἰς ἀπειρίαν νέων θεαμάτων, πάντοτε πρωτοφανές τι εἶδος τέρψεως ὑπισχνουμένων, εἰς ἃ δι' ὅλων του τῶν ἐξ αἰσθητῶν δύναται νὰ ἐντυφώσῃ μακαριώτατα τὰς Ἀποκρεῶ του ἄνευ τοῦ φάσματος τῆς Τεσσαρακοστῆς.

* *

— Ἐν ταῖς ὁδοῖς —

Ἀπὸ τῆς 1ης μ. μ. ὥρας τὸ πλῆθος ὡς ὠκεανὸς πλημμυρεῖ τὰς ὁδοὺς. Ἐκπλήττεσαι ἐκ τῆς αὐξήσεως συρροῆς, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θελῃς, ἀποτείνεις εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν πόθεν ἐξῆλθον αἱ ἀπειροὶ αὗται μυρμηκία. Κατὰ τὰς 2, αἱ ὁδοὶ εἰσὶ κατὰ γράμμα πλήρεις καὶ ἀδύνατον νὰ ἀνοίξῃς διόδον μεταξὺ τῶν ζώντων τούτων καὶ κινουμένων ἐδοφραγμάτων. Πλὴν τῶν βαρέως ἀσθενῶν, τῶν καθειργμένων καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ γήρατος καταδικασμένων νὰ φυλάττωσι πλεόν τὴν ἐστίαν, ἀρκούμενοι εἰς τὴν οὐα τῆς ἀναπολιτικῆς τοῦ πνεύματος δυνάμεως ἀπολαυσιν τοῦ θεάματος τῶν Ἀποκρεῶ, γυναῖκες, ἄνδρες, μειράκια, νήπια, βρέφη, πάντες κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης εὐρίσκονται ἐν τοῖς κεντρικοῖς βουλευτάριοις, ἅτινα ἢ παράδοσις καὶ ἢ συνήθεια σιωπηλῶς καθιέρωσαν ὡς τὸ κέντρον τῆς συρροῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς πανδήμου εὐφροσύνης. — Τὰ πάντα σοὶ ἐμπνέουσι τὴν μέθην ἐν τῷ ἀπείρῳ τούτῳ πλήθει, ἐν ᾧ ὁ συνωστισμὸς εἶναι τοιοῦτος, ὥστε διὰ νὰ ἀνοίξῃς διόδον ἀνάγκη νὰ θέσῃς εἰς ἐνέργειαν ἀέναντον τὰς ὁμοπλατίας σου, τοὺς ἀγκωνάς σου, τὰ γόνατά σου. Εἰς ἑκαστὸν λεπτόν τῆς ὥρας ἀναγκάζεσαι νὰ σταματήσῃς ὠθαύμενος καὶ ἀπωθαύμενος ὑπὸ δύο φοβερῶν ἀντιθέτων ρευμάτων ἅτινα ὡς τὰ κύματα πλησίον σκοπέλων, καθίστανται φοβερά καθ' ἣν στιγμὴν προσπελάζουσιν τὰ ἐν τοῖς λιθοστρώτοις βριθόντα καφενεῖα. Ἡ βοή ἦν ἀκατανοήτως ἡ ἀνθρωπίνῃ αὐτῇ θάλασσᾳ παράγει, συνενουμένη μετὰ τοῦ συνεχοῦς βόμβου τῶν ρωθῶν κυνηγετικῶν κεράτων, σαλπείγων, τυμπάνων κλπ. σὲ κρατεῖ ἐν διηγεαί συγχύσει καὶ ἀσυνειδήτως ὠθεῖσαι πρὸς τὰ πρόσω.

Ἡ ἐν τοῖς ὁδοῖς κυκλοφορία τῶν πολυαριθμῶν ἀμαξῶν καθίσταται ἀδύνατος· εἰς ἑκαστὸν βῆμα οἱ ἵπποι σταματῶσιν ἀφίοντες διόδον εἰς τὴν πλημμυρὰν ταύτην τοῦ πλήθους. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ πλῆθος ἀπληστον θεαμάτων νέων ἐπιζητεῖ παντοῦ καὶ μόνον ἔστω δόσεως εὐθυμίας, σταματᾷ καὶ ἐκρήγνυται εἰς φοβερά ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ καὶ παταγώδεις γέλωτας ἐνώπιον διερχομένου ἀρλεκίνου — οὗ τὴν ἀνοητοτέραν ἰδέαν κατορθοῦσι νὰ εὐρίσκωσιν ἀξίαν ἐπευφημιῶν. Ἐκαμὸν τὴν παρατήρησιν ὅτι ἀδίκως θεωροῦσι τοὺς κατοίκους τῶν μικρῶν πόλεων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ὡς εὐχερότερον παρασυρομένους εἰς θαυμασμόν καὶ ἐπιδοκιμασίαν ἐν ἐνὶ λόγῳ ὡς ἐλλειπασμένους. Οὗτοι κρίνουσιν ἐν τῇ μικρᾷ τῶν πείρᾳ αὐστηρότερα τὰ πράγματα καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ τὰ ἀρχαιώτερα χωρικά γραπτά τῆς πατρίδος μου ἐνώπιον τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου ὃν εἶδον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος δεσμεύοντα τὰς ἀποστάσεις καὶ παρεμφερῆ πρὸς τὸ μέγα τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεολόγου θηρίον, δὲν θὰ ἐξέβαλλον τόσα ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ὅσα ὁ πεπολιτισμένος Παρισινός πρὸ τῆς πλαστῆς ἐρυθρᾶς ῥινὸς διερχομένου πλησίον τοῦ παλιάτσου. Ἐπείσθην ὅτι ὁ ἐλλειπασμὸς καὶ ἡ ἀρεὰ περιέργεια εἶναι μᾶλλον προσόντα χαρακτηρίζοντα τοὺς κατοίκους τῶν μεγαλοπόλεων ἐκείνων τῆς Εὐρώπης, ἐν αἷς φρονεῖ τις ὅτι οὐδὲν ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν, καὶ ὅτι αὖξουσιν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους καὶ τῆς εὐρύτητος τοῦ κύκλου ἐν ᾧ εὐρίσκονται.

* *

Ὀλίγοι, ὀλίγιστοι μετρημισμοὶ, καὶ οὗτοι παρὰ ταῖς παιδίαις καὶ τοῖς νηπίοις, ἅτινα τὰς ἡμέρας ταύτας ἐνταῦθα θεωροῦσιν ὡς τὰς εὐδαίμονεστέρας τοῦ ἀρχομένου βίου των. Ἀθῶοι πόθοι! ἄγνοι ἀπολαύσεις, ἃς δὲν ἐμάθαν ἐπὶ δαυστικῆς τῶν παθῶν λίψ. Καὶ προτιμῶσι τὴν στρατιωτικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰς ἱπποτικὰς περιβολάς. Ἐνώπιον τῶν μικρῶν τούτων ὠρακοφόνων, οἵτινες μεθ' ὑπερφηφείας καὶ

χαρὰς ἀπλήστου ἐπεδείκνυν τὰ χρυσίζοντα κράνη των, τοὺς στίλβοντας θώρακας των, τὰ μακρὰ ξίφη των, καὶ τὰς χρυσοκεντήτους ἐπωμίδας των, ἀκουσίως ἀνεμνήσθη τῶν τελετῶν τῆς ὁδοῦ Ἱερμοῦ κατὰ τὰς Ἐθνικὰς καὶ Βασιλικὰς πανηγύρεις, καὶ τῶν χρυτοκανθάρων μας, οἵτινες μετ' ἴσης καὶ τὰ Παρισινὰ νήπια ὑπερηφάνειας φέρουσι τὰ αὐτὰ σήματα ἐν τοῖς εὐρέσι πεδίοις τοῦ Φαλήρου καὶ τῶν Ἰλιακῶν μελάρων ὑφιστάμενα τὸ πύρινον βάπτισμα... Οἱ γονεῖς θεωροῦσι μετὰ φιλαυτίας τοὺς μικροὺς των ἥρωας καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς αἰρουνεῖν εἰς τοὺς βραχίονας, διὰ νὰ τοὺς ἐπιδείξωσι κάλλιον εἰς τὴν ἀπλήστον τοῦ πλήθους περιέργειαν.

Οἱ μετεμφισμοὶ τῶν ἐνηλίκων εἰσὶν ἀνάξιοι προσοχῆς. Μία μεγάλη ἐρυθρὰ ρίς ἀπολήγουσα ἔστιν ὅτε εἰς εἰδός, τι ὅπως, μακρὰ γενεῖας, μεγάλοι μύστακες, ἐν ἀλεξιβρόχιον διερρηγμένον πανταχόσε, καὶ φέρον ἐζωγραφισμένα τὰ ἐπτά τῆς Ἱριδος χρώματα, ἐν ζευγος πολυχρόν διόπτρων, εἰς πεπαλαιωμένους καὶ κατεξεσχισμένους ὑψηλὸς πῖλος, μία θαλαμνοσθῆς, ἰδοὺ ὅ,τι ἀπετέλει τὴν γενικὴν ἀποψιν τῶν Παρισινῶν μασκαριστῶν, καθιστῶν ὑπερήφανον καὶ ἱκανοποιημένον διὰ τὸ πνεῦμά του τὸν ὑποκριτὴν. Ποῦ καὶ ποῦ ὡς κομῆτας βλέπει, διασχίζοντας τὸ πλῆθος σπανίους τινὰς εὐφυεῖς γελωτοποιοὺς, ἢ ἀρλεκίνους — πρωτοτύπως ἡμφιεσμένους καὶ δυναμένους πρὸς στιγμὴν νὰ ἐπισύρῃσι τὸ βλέμμα σου. — Ἐν ταῖς ἀμάξαις πλήθους περιέργων ὀλίγιστα ὅμως μετεμφισμένοι· καὶ οὗτοι εἰσὶ κακόται τινες γεγηρακυῖαι, αἵτινες ἐπωφελοῦνται τῆς περιστάσεως ἵνα ἐπιδείξωσιν εἰς τὸν Παρισινὸν θέλγητρα πρὸ πολλοῦ ἀπωχνημένα. Μία μεταξίνη μικρὰ προσωπίς ἀφίνουσα νὰ διαφαίνεται τὸ χλωρωτικὸν τῶν παρειῶν καὶ τὸ προκλητικὸν τῶν βλεμμάτων, βραχὺ κυκλοῦν κολόσιον καὶ λευκαὶ βραχεῖαι περισκελίδες, ἐπιδεικνύουσαι εὐτόρνους ἐκ βάμβακος κνήμας, ἐπισύρουσι τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν ἐπὶ τῆς ὑποκεχυμένης γνωστῆς θαμῶνος τῶν *café des Princes* ἢ *Mazarin*, ἧτις πειράται διὰ τῶν θελγῆτρων, ἅπερ τὸ ἄγνωστον πάντοτε διαχέει, νὰ κερδίσῃ ὅ,τι ὁ χρόνος καὶ τὰ ὄργια ἀνεπιστρέπτει ἀφῆρσαν ἐκ τοῦ γνωστοῦ.

Κρονέδης.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

Μεταξὺ τῶν κλάδων ἐν γένει τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας παρ' ἡμῖν, ὑπάρχει καὶ κλάδος τις πολιτικῶν μηχανικῶν διοργανισμένος καθ' ὅλην του τὴν τάξιν καὶ μὲ ἐραρχικὴν ἀνατρέχουσαν μέχρι τοῦ διευθυντοῦ τῶν δημοσίων ἔργων· ὑποδιαίρεσις τοῦ κλάδου τούτου εἶναι ἡ τάξις τῶν λεγομένων ἐργοδηγῶν, ἥτοι μαθητευομένων μηχανικῶν.

Καὶ τί νομίζετε ὅτι εἶναι οἱ ἐργοδηγοὶ οὗτοι;

"Ὅρτα βεβαίως λογικὰ καὶ μάλιστα μαθηματικὰ—διότι ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη τετραγωνίζει, λέγουσι, τὸν νοῦν—τὰ ὅποια δισχορπίζονται καὶ ἐκσπενδονίζονται εἰς διάφορα μέρη καὶ σημεῖα τοῦ Κράτους, διὰ νὰ δουλεύουν καὶ ἐργάζωνται ὡς δούλοι καὶ εἴλωτες εἰς σχέδια κωμῶν καὶ πόλεων, εἰς χαράξεις δρόμων, κατασκευὰς γεφυρῶν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ὅμως χωρὶς μέσα συντηρήσεως, νὰ ᾔναι δὲ ὑποχρεωμένοι νὰ ζῶσιν ὑπερανθρώπως καὶ παρὰ φύσιν.

Πῶς ὑπερανθρώπως καὶ παρὰ φύσιν;

Νὰ πῶς· διότι τρέφονται καὶ ἐνδύονται μὲ τὸν ἀέρα.

Πῶς μὲ τὸν ἀέρα· δὲν πληθρύνονται;

Βέβαια μὲ τὸν ἀέρα· διότι ἂν καὶ τοῖς εἶναι κανονισμένος ἓνας εὐτελεστάτος μισθὸς καὶ ὅλος διόλου δυσανάλογος πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν των ἀξίαν καὶ τὰς ἐργασίας των, δὲν τὸν λαμβάνουν, νομίζομεν δὲ νὰ ᾔναι οὗτος ἀπὸ 90 — 150 δραχμὰς τὸν μῆνα διότι εἶναι διηρημένοι εἰς τάξεις.

Πῶς εἶναι δυνατόν;

Εἶναι δυνατότατον· ἐκτὸς μόνον, ἂν θεῖα συνάρσει καὶ εὐδοκία τοῦ κ. διευθυντοῦ καὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐκδοθῇ δι' αὐτοὺς κἀνὲν ἔνταλμα εἰς τοὺς 6 μῆνας ἢ εἰς τὸ ἔτος, διὰ νὰ πληρωθῶσιν 1 ἢ 2 μηνιαῖα, ὅλον δὲ τὸν ἄλλον χρόνον πρέπει νὰ ζῶσι μὲ τὸ τίποτε. Τὸ δὲ νόστιμον εἶναι ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ἐν ἡ τὰ δύο μηνιαῖα, τὰ ὅποια οἱ προϊστάμενοί των πῶδόν κισαν νὰ τοὺς στείλουν, δὲν τὰ λαμβάνουν ἐκεῖ ὅπου ὑπηρετοῦν, ὅπως ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν διὰ νὰ πληρωθῶσιν, δηλ. ὥρων πολλῶν καὶ ἡμερῶν δρόμον· ἀδιάφορον ἂν εἶναι καύσωνες ἢ παγετοὶ! Ἀδιάφορον ἐπίσης ἂν διὰ νὰ λάβῃς 90 δραχμὰς ἐξοδεύεις τὰ μισὰ εἰς ἐξοδα ὁδοπορικὰ, ὡς μὴ δικαιολογούμενα κατὰ Νόμον!

Τὸ δὲ νοστιμώτατον πάντων εἶναι ὅτι ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἐργοδηγὸν ἐκεῖνον ὅστις δὲν ὑπακούσῃ εἰς τοιοῦτους εὐγνώμονας καὶ δικαίους προϊσταμένους. Τρώγει πρόστιμον ποῦ τὸν πέρνει ὁ διάβολος!

Πιστεύομεν λοιπὸν τώρα ὅτι μᾶς ἐνοήσατε καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε καὶ σεῖς ὅτι αὕτη ἡ τάξις τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως συντηρεῖται μὲ τὸν ἀέρα· εἶναι τῶνόντι ὑπεράνθρωποι· καὶ θαυματοουργοί, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι τώρα δὲν περνοῦν τὰ θαύματα καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ συντονος πρόνοια παρὰ τῶν ἀρμοδίων διὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς ἐργοδηγοὺς ὅπως πληρῶνονται καὶ οὗτοι καθὼς ὅλοι οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι, διότι ἄλλως εἶναι ἄξιοι οἴκτου καὶ ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ τοὺς θεωρήσωμεν ὡς τοὺς ἐλεεινότερους καὶ ἀθλιεστέρους τῶν ὑπαλλήλων, καίτοι ἐπιστήμονας καὶ τεχνίτας· θὰ κάμουν δὲ καλὰ, ἂν ἐξακολουθῇ αὕτη ἡ κατάστασις, νὰ παρσιτηθῶσιν καὶ ἐξασκήσωσιν ἰδιωτικῶς τὴν ἐπιστήμην των καὶ ἅς λείψουν τὰ θαύματά των.

Ἕνας ἀποδαύτους.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ δύο Μανιατῶν τοῦ Λαυρίου:

- Ἀπὸ ποῦ τ' ἀγόρασες τὰ ψωμιά Τσιριακούλημ;
- Ἀπὸ τοῦ Μανώλη τὸ φούρνο.
- Δὲν τὰ εἶδες ποῦ εἶναι χθεσινὰ, μπαγιάτικα;
- Ἐγὼ τὰ εἶδα, μὰ δὲν εἶπα τίποτα, γιατί δὲν με εἶδε ἐκεῖνος ποῦ τὰ πῆρα.

Ὁ φίλος Ε. βλέπων ὅτι κατειρωνεύετο ὅσον τὸ δυνατόν ἀδείξιος ὑπὸ δύο μετεργχομένων τὸν ἐξυπνον, τοὺς λέγει:

— Κύριοι, δὲν εἶμαι μήτε κτῆνος, μήτε βλάξ· αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκομαι μεταξὺ τῶν δύο!

Μία σκέψις:

Ἡ καλημέρα τοῦ ἱατροῦ ἂν σοῦ κοστίζει ἓνα τάλληρο, ἡ καληνύχτα τοῦ δικηγόρου τρώγει τὴν μισὴ σου περιουσίαν.